

Josep Clara

**ALCALDES DE GIRONA
1868-1874**

PEDRO BARRAGÁN GARCÍA

PEDRO BARRAGÁN GARCÍA

(Plasència, 1820 - Girona, 1875)

Fill de José Barragán, de Plasència, i de Maria del Carmen García, de Sevilla, Pedro Barragán García va néixer, el dia 1 d'agost de 1820, a Plasència, petita ciutat episcopal de l'Alta Extremadura situada a la vall del Jerte, afluent del riu Alagón.

Ingressà a l'exèrcit el gener de 1839, com a soldat de lleves, i va fer-hi carrera fins a sotsoficial: caporal segon (1841), caporal primer (1842), sergent segon (1842) i sergent primer d'infanteria (1843). Fou enquadrat en el Regiment provincial de Pontevedra, en el de Càceres i el de Galícia. Llicenciat el 1848, dos anys després ingressà a la Guàrdia Civil, l'organització fundada pel duc d'Ahumada en 1844 per a la vigilància dels camins, la conservació de la propietat i l'ordre públic. Serví la Benemèrita com a caporal primer (1850), sergent segon (1851), sergent primer (1854) i sotstinent (1857). Va estar destinat, principalment, a la província de Conca i participà en els fets que, el juliol de 1854, van permetre als progressistes d'accedir al poder.

Havia celebrat el primer matrimoni amb Eugenia García, natural de Torredueñas (Valladolid), de la unió amb la qual va néixer una filla: Júlia, batejada a El Provencio (Conca) el 1852. Però aquella unitat familiar durà poc: Eugenia García morí, el 6 d'agost de 1855, a Minglanilla (Conca), arran de l'epidèmia de còlera.

Un guàrdia civil afortunat

Procedent de Navarra, Pedro Barragán arribà, vidu, a Girona, el mes d'agost de 1857, com a component de la companyia d'infanteria de la Benemèrita, amb un grau no gaire distingit, el més insignificant de l'oficialitat, però va treure la rifa d'un nou casament per una via que no puc documentar i esdevingué un rendista. Tot i ser un desconegut i físicament d'estatura baixa, molt aviat, el 26 de març de 1858, es casà, en segones núpcies, amb Maria Mercè de Ros i de Caramany, de família distingida de Garrigoles, vídua –des del febrer de 1857– de Josep M. de Puig Metge, un hisendat de Vilaür que també posseïa interessos en la indústria tèxtil de Salt.

L'enllaç matrimonial se celebrà a la parròquia de la catedral i van actuar de testimonis dues persones subalternes: Jaume Torras i Joan Pibernat, guardes de la catedral. Val a dir que de la casa de la família Ros, de Garrigoles, o de les Olives, més concretament, eixí un personatge destacat de la política espanyola del segle XIX: Antoni Ros d'Olanço Perpiñà, militar, nascut a Caracas el 1808, però acollit com a orfe a la llar empordanesa de les Olives, que s'encarregà de la cartera de Foment en 1847 i fou diputat i senador en diverses legislatures.

Uns dies abans de casar-se, el 8 de març de 1858, demanà la llicència absoluta del servei, per mitjà d'una instància adreçada a la reina Isabel II, escrit que segueix tota la retòrica formal de l'època:

Pedro Barragán García, Subteniente de la primera Compañía del Segundo Tercio de la Guardia Civil (P.A.L.R.P. de V.M.), con el debido respeto hace presente: Que no permitiéndole las atenciones de familia e intereses particulares continuar por más tiempo al Servicio de V.M. en el Cuerpo a que tiene la honra de pertenecer, desea se digne V.M. ordenar se le espida su licencia absoluta y para esta capital (Gerona), donde le conviene fijar su residencia, por todo lo que suplica rendidamente a V.M. se digne ordenar le sea espedida su licencia absoluta para separarse del Servicio y para esta capital, donde desea fijar su residencia. Gracia que el esponente no duda merecer del siempre magnánimo corazón de V.M., cuya importante vida guarde Dios dilatados y prósperos años para bien de sus súbditos.

En total, el full de serveis li acreditava 16 anys, 7 mesos i 29 dies de servei a l'exèrcit i aquestes notes:

Valor: acreditat.

Aplicació: regular.

Capacitat: regular.

Disposició per al servei: regular.

Conducta: bona.

Salut: bona.

AYUNTAMIENTO CONSTITUCIONAL

DE LA

INMORTAL GERONA.

GERUNDENSES:

Se ha roto, por fin, el círculo de hierro en que el despotismo y la inmoralidad tenían aprisionada la dignidad de la Nación, la libertad individual y la emisión del pensamiento.

A los primeros ecos del grito de guerra lanzado contra los tiranos allende el estrecho de Gibraltar, sintiendo hervir en vuestros pechos la sangre de los héroes de 1809, acudisteis presurosos con patriótica entereza al llamamiento que os hizo la Junta revolucionaria de esta provincia.

Igual fué la impresión que sintieron los individuos de que este Ayuntamiento se compone y por esto, identificados con los principios por aquella proclamados, han acudido también para sostenerlos al puesto de honor que les ha sido señalado, haciendo el sacrificio de la tranquilidad y reposo, propios de la vida privada, para consagrarse, como hombres públicos, al fiel desempeño de las árduas tareas encomendadas por la ley á las Corporaciones municipales.

Siendo, pues, iguales nuestras aspiraciones, trabajemos todos, dentro de nuestra respectiva esfera de acción, para que sean estables y fructíferos los resultados de esta revolución gloriosa, allanando el camino para que la Nación se constituya en Cortes y disponga, en uso de su soberanía, lo que estime más conveniente acerca de la reorganización política y administrativa de nuestra patria.

Entretanto sostengamos con firmeza el lema de la Junta revolucionaria

Viva la Soberanía Nacional.

Viva la Libertad.

Vivan las Cortes Constituyentes.

Abajo los Borbones.

Casas consistoriales de Gerona á los 3 de Octubre de 1868.—El segundo Alcalde constitucional Presidente, *Pedro Barragán*.—Los Regidores presentes, *Alberto Viñolas*.—*Jaime Font*.—*Narciso Perez*.—*Salvador Miralles*.—*Joaquín Vidal*.—*Manuel Junoy*.—*Benito Jordi*.—*Juan Sicart*.—*José Borquín*.—*Vicente Carreras y Suñer*.—*Francisco Javier Rabell*.—Los Síndicos Procuradores, *José Florez*.—*Fortunato Balari*.—P. A. del Ayuntamiento,—*Julián de Chia*, Secretario.

Proclama de 1868, signada —entre altres— per Pedro Barragán, com a alcalde, durant els primers dies de la nova etapa democràtica. Ajuntament de Girona. AMGi.

Pel que fa a la instrucció en ordenança, reglaments, tàctica, comptabilitat, procediments de justícia i actuacions peculiars de l'institut, fou qualificat amb una nota bona.

Gràcies al segon casament, Pedro Barragán esdevingué copropietari de cases i terres. El 1870 era el quaranta-setè contribuent provincial per propietat territorial, la qual era repartida als termes municipals de Girona, Canet d'Adri, Cervià de Ter, Sant Martí de Llémena i Ullà. La casa que el matrimoni Barragán-Ros posseïa a Girona, al carrer de l'Escola Pia, número 2, va adquirir-la, l'any 1862, als germans Josep i Antoni Vidal Matlló, de Penedes, per 138.666,66 rals. Un lot important de propietats a Ullà, Canet de Verges (la Tallada) i Torroella de Montgrí va arribar a la seva esposa, l'any 1868, a través d'una insolutumdació (cessió d'un dret o béns, en pagament d'un crèdit amb el consentiment del creditor que es dona per pagat), de la tutora del menor Josep de Ros Moner, fill d'un germà de Mercè, per drets derivats de l'heretament de la casa Ros, de les Olives, valorats en 773.945,63 rals.

La família Barragán-Ros no va viure en aquesta casa, sinó en una altra, a tocar de la muralla del barri vell de Girona: la que duia el número 16, principal, del carrer del Portal Nou. Consta que també tenia arrendats el polvorí i el cos de guàrdia de la Porta del Socors, plaçats al mateix carrer, números 8 i 14. La propietat de l'habitatge era de la família Puig, de Vilaür. A la finca s'hi refereix aquesta descripció lloadora de 1870:

Debido a la fina galantería de la señora doña Mercedes de Ros y de Barragán, hemos tenido el gusto de visitar y admirar la transformación y belleza de los jardines que posee en la casa de su propiedad de esta capital, sita al pie de una de las murallas de la plaza, gracias a la traída de aguas potables [...]. Convertida en magnífica casa de recreo, convida a contemplarla hoy. Dos jardines de distinto orden forman parte de ella, en los cuales la lozanía de las flores y plantas revelan el alimento vital que reciben. Cuajadas de ellas los vastos y vistosos jardines, se riegan por medio de mangueras, si se quiere, o bien tomando

el agua de dos grandes depósitos que la distribuyen por medio de cañerías bien ordenadas. Presidiendo la simetría y el buen gusto en todo, de una cascada sale caprichosamente el agua que cae a un algibe, otro de los puntos del depósito. En otro algibe, de mayores dimensiones, véñese correr inmensos peces colorados y abunda allí tanto el agua que un surtidor colocado en el punto más céntrico, la eleva a la altura de tres metros [...]. Las obras de ornato que deben completar el embellecimiento de aquellos jardines, como torrecitas y miradores que descubren una hermosa y fértil llanura y selva, completarán las ilusiones de la fantasía y convertirán la morada en sitio de recreo que ha de dar vida y expansión al ánimo más abatido (*La Lucha*, 8-V-1870).

Fruit del segon matrimoni, Pedro Barragán va tenir una filla –Anna Barragán de Ros–, nascuda el 1859, casada el 1886 amb l'advocat Jeroni Pujol Aimerich, de Bordils, i a la qual Maria Mercè de Ros, la seva mare, nomenà hereua. Mercè de Ros ja tenia una altra filla del primer matrimoni –Maria Dolors de Puig i de Ros–, maridada el 1871 amb Josep Foixà i de Caramany, natural de Palma. La primera filla de Pedro Barragán, Júlia, es casà el 1890, quan tenia 38 anys i era mare soltera, amb Jaume Viñolas Planas, natural de Girona i veí d'Olot, dependent d'un taller fotogràfic. Les tres noies –Maria Dolors, Júlia i Anna–, en una primera etapa, van conviure a la casa del barri vell de Girona. Més endavant, Júlia –la menys estimada per la família Ros– va haver de seguir la vida per camins més complicats.¹

Pedro Barragán apareix a la documentació notarial com a persona que autoritza els actes signats per l'esposa, Mercè de Ros,

1. L'esposa de Pedro Barragán, Mercè de Ros, va signar un testament en vida d'aquell, a Barcelona, el 10 de juliol de 1874, i deixà 3.000 lliures (8.000 pessetes) a Júlia Barragán García (notari, Marian Thomàs). Un cop mort Pedro Barragán, el 6 de maig de 1875, féu un altre testament, a Girona, en què no li llegava res (notari, Josep Garrofa). En el definitiu, datat el 9 d'octubre de 1888, tampoc no es recordà d'ella (notari, Francesc de P. Franquesa).

Núm. 24.

Miércoles 24 de Febrero de 1869.

100 milésimas.

No se admitirá ninguna clase de remuneración... No se admitirá ninguna clase de remuneración en el ejercicio, tanto oficiales como particulares, que en ningún momento por conducto de las oficinas del Gobierno de esta provincia, enajenadas ni segun está previsto, las del Excmo Sr. Capitan General del distrito.

Finalizado cada mes se dará un indice por cada año... Finalizado cada mes se dará un indice por cada año, alfabético de cuentas en hoja peltónica, durante el mes.

Este periódico se publica los Lunes, Miércoles y Viernes de cada semana. Se publica en Girona en la imprenta de BOSCHIO PROVINCIAL.

PRECIOS DE SUSCRICION

Table with 2 columns: Subscription type and Price. Includes rates for 'UNA CADA' (1.109), 'Por un año' (8.509), 'POR LA FOR' (3.499), and 'Por todo el año' (11.999).

Boletín Oficial DE LA PROVINCIA DE GERONA.

GOBIERNO DE LA PROVINCIA DE GERONA.

Orden n. 73.—Región n. 218.

El Excmo Sr. Ministro de la Gobernación en telegrama de hoy me dice lo que sigue. —Consultadas Cortes, Gobierno resignó poderes, pediendo discusion voto de gracias. Gobierno Provisional y comision a Serrano para formar Ministerio que ejerza poder ejecutivo, discusion tranqui y electa.

Lo que se inserta en el presente Boletín oficial para su debida publicidad.

Gerona 25 Febrero 1869.

M. GARRIGA.

Orden n. 74.—Región n. 270.

Los señ. Gerraup y Berio del Gobierno de esta ciudad han solicitado el siguiente: Concede a la sociedad que dice el publico nombre de... para celebrar un concurso por medio de una comisiona provincial, para atender a la formacion de una de las Comisiones que han de organizar a Cuba a comision de todo de nuestro valeroso Ejército, contra las

que el grito de independencia... No descomunicado Y. el Excmo general que recibiera una comision para promover la educacion de Cuba, en comision de personal de instrucion agricola, industria, comercio y propiedad y siendo Ud. uno de las personas que concurren para nombrarse, se elija una comisiona comisionada a fin de que todas las clases se interesen en sus patrióticos objetos, de cuyo resultado, espere se verá donde que la primera pueda el correspondiente ser.

Y la dispensa se inserta en el Boletín oficial de esta provincia para que luego a conocimiento del publico operacion del patronato de la provincia Geronesa, comisionada a promover las ideas de la república a Cuba, dando en sus peticiones, una de su saber patrio y amor a la independencia a integral de la Nacion española.

Gerona 24 de Febrero de 1869.—El Gobernador interino, Pedro Barragan.

Orden n. 75.—Región n. 280.

El Aband de Gerraup... D. Juan Torres y Berg de esta localidad... La que se dispensa se inserta en el presente Boletín para su debida publicidad. Gerona 25 de Febrero de 1869.—El Gobernador interino, Pedro Barragan.

Región n. 281.

GOBIERNO MILITAR DE LA PROVINCIA DE GERONA.

ORDEN DE ORGANIZACION

PREVENCION DE GUERRA.

Reflexion nacional de los individuos de la misma pertenecientes al cuerpo de 1868, los cuales deberán presentarse en el cuartel de San Francisco de...

Table with 3 columns: Category, Name, and Place of residence. Lists names like Lorenzo Maza Xifra, Juan Compañol Mergas, etc., and their respective locations.

Gerona 22 de Febrero de 1869.—El Teniente General Comandante.—José Berrojo.—En copia al Comandante Gobernador interino, Gerona.

Región n. 282.

El Consejo de guerra de esta provincia.

Hace saber, que por disposición del Excmo. Sr. Ministro de guerra y de una orden de S. M. de ayer, se aplica por el día cuatro de Marzo próximo la segunda sesion ordinaria para discutir y votar el proyecto para constituir el Consejo de guerra del Regimiento Militar de Figueras, la que tendrá lugar a las once de la mañana en la casa consistorial de dicha villa, subiendo...

donde proporcionalmente con arreglo al plan de regulacion y para de previo acuerdo que se tiene de acordar en la sesion de la Comision de la de la misma, a los cuales deberá comparecer el correspondiente Jefe de la Comision.

Gerona 10 Febrero 1869.—Andrés Escalera.

Pedro Barragán actuà, en 1869, com a governador civil accidental. Ajuntament de Girona. AMGI.

que és la que feia les operacions i transaccions i la qual va assignar-li, en un testament signat el 1874, un llegat de 29.333,33 pesetes si no es tornava a casar.

Entre l'Ajuntament i la Diputació

Destronada Isabel II, la Junta Revolucionària de 1868 nomenà Pedro Barragán alcalde de la ciutat, responsabilitat que desenvolupà entre el 2 d'octubre de 1868 i el 12 de febrer de 1869, quan optà per la vicepresidència de la Diputació. Cal suposar que era una persona ben relacionada en els ambients selectes de la ciutat, malgrat que hi dugués poc temps de residència, i que era considerat adepte a la nova situació política. Això no obstant, no deixa de ser una sorpresa xocant que, en un temps revolucionari, un exguàrdia civil assumís l'alcaldia de Girona. D'entrada, ell no estava disposat a acceptar el càrrec, però la Junta Revolucionària no li admeté la renúncia.

En el nou context antiborbònic, Barragán va propiciar el canvi de nomenclatura a les vies urbanes: la plaça de la Princesa –popularment de Sant Agustí– esdevingué de la Independència i el carrer d'Isabel II –carrer Nou– recobrà la denominació oficial del primer moment: carrer del Progrés.

La feina d'alcalde, primera autoritat de la ciutat, devia agradar-li prou, ja que en els comicis del desembre de 1868 es presentà com a candidat i obtingué el nombre més alt de vots al seu districte electoral. Així revalidà el nomenament d'alcalde, aquesta vegada després del sufragi universal. Però durà poc al davant de la casa de la ciutat, ja que optà per anar a la Diputació. El 12 de febrer de 1869 va signar una carta en què ho feia saber a l'Ajuntament de Girona:

Me han sido satisfactorias en alto grado las muestras de aprecio y distinción que V.S. se ha servido dispensarme en su nombre y en el de este Ayuntamiento de su digna presidencia, al remitirme en oficio de 31 del próximo pasado el acta de mi

nombramiento de Diputado provincial por este partido y, por lo tanto, al participar de que opto por este cargo, obedeciendo al poder de las circunstancias que lo han exigido, no puedo dejar de manifestarme reconocido a tales demostraciones y significar el vivo pesar que experimento en tener que separarme de una corporación a la que me he hallado íntimamente unido con vínculos de gran simpatía por la naturaleza de su carácter y por las merecidas muestras de aprecio y deferencia que sus individuos me han dispensado durante el tiempo que ha cabido el honor de presidirla.

Templa, sin embargo, el pesar de esta separación la lisonjera esperanza de poder en mi nuevo cargo ser quizás de alguna utilidad a ese Municipio, al cual desde este momento ofrezco, en favor de los intereses de cuya administración le está encomendada, mi más leal y decidido apoyo.

Aquest nou càrrec de diputat i vicepresident de la Diputació li oferí la possibilitat d'esdevenir governador civil interinament. Enric Climent, després d'haver exercit com a governador civil de Girona des de l'octubre de 1868, va dimitir i, el 14 de febrer de 1869, deixà el càrrec en mans de Barragán. En el comiat, el polític empordanès explicà als ciutadans: "D. Pedro Barragán es quien interinamente en el mando me sucede. Su solo nombre es una garantía para los amantes de la libertad y del orden. Gratos recuerdos ha dejado como Alcalde 1º popular de esta inmortal ciudad y los dejará todavía mayores como a Gobernador civil". El *Boletín Republicano* (2-III-1869), com a contrast, reportava: "Se nos ha asegurado que el Gobernador interino D. Pedro Barragán se dio el voto a sí mismo para Vicepresidente de la Diputación. A los que conocemos la natural modestia de este Sr. se nos resiste el dar crédito a tal noticia por más que nos haya sido comunicada por conducto muy autorizado". Fins al 21 de març de 1869 no arribà el governador titular, Tomás Sánchez Vera, nomenat pel govern de Madrid, i Barragán va tenir temps per afermar la seva autoritat. En altres ocasions posteriors també assumí interinament l'autoritat del governador.

0.1959

D. Pedro Barragan, Propietario, viene en esta
 Ciudad a V. S. suplico:

Que deseando levantar en el ángulo del
 huerto de su propiedad y sobre la pared de dicho huerto
 una torreta en forma de torretas, y en el punto
 longitudinal al par que subsiguientemente he hecho mostrar
 en la planta del plano, y para obtener el respectivo
 expediente pido a V. S. para efectuar dicha
 obra para lo cual pido a V. S. el respectivo
 expediente pido. Esta obra no solo no causa
 ningun perjuicio al publico sino que tendra a
 honrar a aquella fachada; la la verdad
 D. V. S. suplico se le sea concedido el espe-
 cial de permiso que solicito. Girona, diez
 de Mayo de mil ochocientos ochenta y siete.

Pedro Barragan

Yo, el Sr. Alcalde, por tanto de
 que ninguna de
 las partes de obra
 que se intenta construir
 salga de la vertical
 de la pared de con-
 tención del huerto.

S. S. Ayuntamiento de esta Ciudad

Instància de Pedro Barragán per aixecar una torreta a la casa on habitava.
 Ajuntament de Girona. AMGi.

En les eleccions municipals celebrades el mes de desembre de 1871, Barragán fou elegit membre d'un nou ajuntament els components del qual van prendre possessió el 21 de febrer de 1872. Novament fou escollit alcalde pels regidors, i detingué la responsabilitat fins al febrer de 1873, quan es proclamà la I República. La seva manera d'entendre l'actuació de la corporació local –explícitament en l'acte de presa de possessió– era que havia de ser guiada per l'interès general i no pel polític, “puesto que las corporaciones municipales son cuerpos económicos-administrativos” i recalca que “la buena armonía se conseguirá discutiendo todos los asuntos con la calma y el patriotismo debido”.

En la sessió del 26 de març de 1872 es va llegir un escrit del director del periòdic *El Gibraltar*, de Màlaga, en el qual demanava que la corporació gironina s'adherís a la campanya iniciada per la premsa espanyola, per tal de reivindicar la restitució de la plaça de Gibraltar a l'Estat espanyol. L'alcalde Barragán acordà que es contestés el comunicat amb l'adhesió plena de l'Ajuntament i que s'enviés una lletra de 10 pessetes adreçada a sufragar les despeses ocasionades per la propaganda.

L'incident més greu durant el segon mandat de Pedro Barragán fou la revolta urbana provocada pel restabliment dels consums, l'impost impopular per excel·lència, que els homes de la revolució de 1868 havien promès de suprimir. Va succeir el maig de 1872 i calgué emprar la força de la Guàrdia Civil i de l'exèrcit per sufocar-la. La violència sortí al carrer i l'autoritat va ser desbordada per la indignació. La premsa conservadora presentà l'incident com a obra d'elements manipulats: “los que gritaban eran instrumentos de otros que sólo saben tirar la piedra y esconder la mano; de otros cuyo empeño, no de ayer, sino de tiempo hace, no es otro que crear conflictos al ayuntamiento combatiendo todas sus medidas por ser sus individuos desafectos al actual orden de cosas; de otros algunos de los cuales siendo comerciantes, han repletado sus tiendas estos días, con la sana y popular intención de vender a subido precio los artículos sujetos al pago de consumos y ganar el ciento por ochenta a costa del pobre pueblo a quien pretenden

extraviar para que así no conozca el verdadero peligro ni quienes son sus más temibles adversarios” (*La Lucha*, 28-V-1872).

Veient la complicació del moment, Pedro Barragán –invocant interessos particulars– va absentar-se de la ciutat entre el 29 de maig i el 4 de juny. Les conseqüències de l’episodi dels consums –amb detinguts i processats– van repercutir notablement al si de la corporació.

Al mateix temps que alcalde de Girona, Pedro Barragán va ser nomenat membre de la Diputació pel governador civil Pere Antoni Torres. La primera autoritat provincial, el gener de 1872, va destituir vint-i-dos components de la corporació provincial, elegits per votació popular, majoritàriament republicans i carlins, i els substituï per homes de la seva corda, sota la presidència de Francesc Maranges. Així Barragán va formar part de la Comissió Provincial, la qual alhora el designà com a encarregat de pagaments dels establiments de beneficència, i també va ser president de la Junta Provincial de Primer Ensenyament.

El febrer de 1873, en abdicar el rei Amadeu i proclamar-se la I República, la corporació que presidia, amb uns dies de retard, el 14 de febrer de 1873, acordà enviar un telegrama d’adhesió al president executiu del nou govern republicà, canviar el nom de la plaça de la Constitució pel de la República, il·luminar el balcó de la casa de la ciutat, penjar-hi la nova bandera a la façana i mantenir-se en el càrrec mentre fossin útils. Fins al dia 23 no es decidiren a presentar la dimissió.

Una persona d’ordre

El parèntesi de la I República allunyà, doncs, Barragán del primer pla. No obstant això, l’alcalde popular del primer moment de la revolució de setembre, l’any 1874 –després que el general Pavía hagués donat pas a un sistema dominat pels militars– tornà a tenir protagonisme com a persona d’ordre. El capità general, en virtut de les facultats derivades de l’estat de guerra, ordenà la constitució d’una nova Comissió Provincial i Pedro Barragán –juntament amb

Pedro Barragán va residir al carrer del Portal Nou.
Ajuntament de Girona. CRDI (Autor desconegut), ca. 1980.

Alexandre Rovira, Narcís Cubias, Vicenç Cànovas i Celestí Pujol i Camps– fou un dels escollits. El 9 de gener, en un manifest conjunt, justificaren l'acceptació: “Fieles a este mandato y al sentimiento de patriotismo que nos inspira el estado actual de la provincia, nos hemos constituido en este día, sin desconocer la inmensa responsabilidad que contraemos al desempeñar este encargo en difíciles circunstancias”. També li assignaren el càrrec de diputat provincial per Puigcerdà.

Fou soci de l'Associació Literària i aportà 100 rals en la subscripció per aixecar un monument al general Álvarez de Castro.

Va morir, el dia 4 de febrer de 1875, després de malaltia llarga, a la casa del carrer del Portal Nou, on residia habitualment. La necrològica publicada pel diari que defensava les seves idees (*La Lucha*, 7-II-1875) indicà que “era uno de los más decididos constitucionales y consecuente amante de las libertades patrias” i subratllà que “D. Pedro Barragán ha merecido de su partido toda clase de consideraciones, desempeñando, en unión de otros dignísimos amigos nuestros, los más elevados cargos de la provincia y los principales en nuestra colectividad, premio con que el partido liberal le significaba su estimación y cariño”. A l'enterrament no hi mancà la representació de la Guàrdia Civil.

Curiosament, en la sessió municipal del dia 7 de gener, no es va fer constar en acta el traspàs de l'excalcalde, però sí un document que havia presentat: “se dio cuenta de una instancia en la que Dn. Pedro Barragán, a nombre de su esposa Da. Mercedes de Ros, renuncia la hora de 7 a 8 de la noche, que le fue concedida el año 1869, de la función que todos los años se celebra el Lunes Santo en la Iglesia Catedral”. Mercè de Ros, que va haver d'assistir a l'enterrament de la seva filla Anna l'any 1888, va sobreviure fins al 25 de març de 1892, en què morí a la casa del carrer de l'Escola Pia.

Indirectament, els successors de Pedro Barragán van ser presents a l'Ajuntament de Girona per mitjà de la família Domènech (Josep M. Domènech Pujol i Antoni Domènech Roca, escollits regidors en 1934 i 1979, respectivament), hereus de la casa del carrer de l'Escola Pia. D'altra banda, el vell edifici del carrer del Portal

Nou, on morí l'exguàrdia civil d'Extremadura, va tenir, molts anys després, un estadant singular: Jordi Pujol, futur president de la Generalitat, quan el 1962 va ser desterrat a 100 quilòmetres de Barcelona, arran de la condemna soferta pels Fets del Palau de la Música.